

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4Ek/441/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122237671
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Ďuricová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6122237671.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, práv. zast.: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokát, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, IČO: 42 185 190, proti povinnému: P. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. pri I., XXX XX, o vymoženie 1 297,51 EUR s príslušenstvom, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Ek/441/2022 zo dňa 01. 03. 2022, takto

rozhodol:

Súd uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Ek/441/2022 zo dňa 01. 03. 2022
z r u š u j e a v e c v r a c i a vyššiemu súdnemu úradníkovi na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Ek/441/2022 zo dňa 01. 03. 2022 vyšší súdny úradník návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 písm. f) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) zamietol, keď dospel k záveru, že rozhodnutie predložené v tomto exekučnom konaní ako exekučný titul nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodovať.

2. Vychádzajúc z podaného návrhu na vykonanie exekúcie a jeho príloh exekučný považoval za nesporné, že oprávnený navrhuje vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskom spore, pretože predmetom rozhodcovského konania bol spor zo Zmluvy o úvere, ktorú uzatvorili oprávnený a povinný dňa 06. 08. 2010 a ktorú vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú. Súd mal za preukázané, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účinného do 31. decembra 2014 a rozhodcovská zmluva bola uzavretá dňa 06.08. 2010, t. j. ešte pred nadobudnutím účinnosti uvedeného zákona. Podľa prechodného ustanovenia § 73 ods. 3 zák. č. 335/2014 Z. z. sa rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia. Ak rozhodcovská zmluva bola v čase svojho uzavretia (z akéhokoľvek dôvodu) neplatná, zostáva neplatná aj za účinnosti nových predpisov a jej neplatnosť sa nekonvaliduje. V takom prípade ani nemôže dôjsť k zmene jej obsahu podľa § 73 ods. 5 zákona č. 335/2014 Z. z. tak, že založí právomoc nového rozhodcovského súdu oprávneného rozhodovať spotrebiteľské spory. Zo systematickej súvislosti oboch ustanovení je totiž zrejmé, že k týmto účinkom môže dôjsť len v prípade platnej rozhodcovskej zmluvy, nie v prípade takej zmluvy, ktorá bola už v čase svojho uzavretia neplatná. Vzhľadom na uvedené prechodné ustanovenie je teda potrebné posúdiť platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31. decembra 2014. Podľa ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 244/2002 Z. z. v cit. znení zmluvné strany sa môžu dohodnúť, že svoj spor predložia na rozhodnutie určitému stálemu rozhodcovskému súdu. Podľa názoru súdu je formulácia uvedeného ustanovenia jednoznačná v tom zmysle, že vyžaduje podrobenie sa „určitému“, teda jednému konkrétnemu stálemu rozhodcovskému súdu (porov. v tomto smere rozdielnu formuláciu cit. ustanovenia v znení účinnom od 1. januára 2015). Naopak v rozpore s citovaným ustanovením je taká rozhodcovská zmluva, ktorá podriaďuje strany

dvom či viacerým rozhodcovským súdom, pričom voľba konkrétneho je prenechaná na vôľu jednej strany. V takom prípade tak totiž v skutočnosti medzi stranami nejde o rozhodcovskú zmluvu v zmysle citovaných ustanovení, ale len o akúsi „predbežnú dohodu“ na možnom rozhodcovskom konaní, ktorej konkretizácia patrí jednej zmluvnej strane. Nutno podotknúť, že rozhodcovské konanie je založené na principiálnej rovnosti oboch jeho strán (§ 17 zákona č. 244/2002 Z. z.), ktorá sa prejavuje okrem iného v ich (principiálne) rovnakom vplyve na zloženie rozhodovacieho telesa (porov. § 8 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.). Pripustením takej rozhodcovskej zmluvy, v zmysle ktorej by si jedna zo strán mohla vybrať spomedzi viacerých v nej uvedených stálych rozhodcovských súdov (teda pripustenie akejsi „opcie na stály rozhodcovský súd“), by sa podľa názoru súdu dával tejto strane nadmerný vplyv na priebeh rozhodcovského konania a staval by druhú stranu do podstatne nevýhodnejšej pozície. Podľa názoru súdu vyššie uvedený výklad ustanovenia § 12 ods. 6 zák. č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2014 vyplýva aj z toho, že cit. zákon pomerne striktne rozlišuje medzi rozhodcovským konaním mimo stáleho rozhodcovského súdu a rozhodcovským konaním pred stálym rozhodcovským súdom. Neviditeľnejšie je to v prípade postupu konania pred rozhodcovským súdom. Kým podľa § 26 ods. 2 je postup konania predovšetkým vecou „dohody“ strán, v prípade konania pred stálym rozhodcovským súdom, tento postupuje podľa svojho rokovacieho poriadku. Nestrannosť a férovosť rozhodcovského konania pred stálym rozhodcovským súdom je zabezpečená okrem iného aj tým, že rokovací poriadok vydáva zriaďovateľ ako tretia osoba odlišná (a v princípe nezávislá) od strán rozhodcovského konania. Takýto rokovací poriadok potom upravuje aj otázky, na ktorých sa v rozhodcovskom konaní mimo stáleho rozhodcovského súdu musia strany dohodnúť. Inak povedané, principiálnu nevyhnutnosť dohody oboch strán na jednotlivých procesných aspektoch rozhodcovského konania nahrádza v prípade stáleho rozhodcovského súdu činnosť tretej osoby - zriaďovateľa, ktorý vydáva rokovací poriadok. Ak by bolo prípustné, aby sa rozhodcovskou zmluvou umožnila jednej strane voľne si zvoliť jeden spomedzi viacerých stálych rozhodcovských súdov, znamenalo by to, že tejto strane by bolo dané aj právo vybrať resp. určiť úpravu procesného postupu rozhodcovského konania (a mnohých iných otázok, ktoré upravuje rokovací poriadok). To by však bolo v rozpore s už uvedenou principiálnou črtou rozhodcovského konania, podľa ktorej sa na tejto úprave musia strany dohodnúť, alebo musí byť určená treťou (nezávislou resp. nestrannou) osobou vo forme rokovacieho poriadku. Súd ďalej konštatuje, že okrem vyššie uvedeného oprávnený zapracoval rozhodcovskú doložku, na základe ktorej mal konať rozhodcovský súd, do rozhodcovskej zmluvy, ktorú už vopred pripravil na formulárovom tlačíve a túto už len hotovú predkladá spotrebiteľovi ku zmluve na podpis. To, že nejde o dvojstranne vyjednanú podmienku vyplýva aj zo samotnej konštrukcie rozhodcovskej zmluvy. Táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Je sformulovaná tak, že vlastne vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne spôsobom, ktorý si zvolí ten, čo žaluje. Takúto podmienku je potrebné z pohľadu Občianskeho zákonníka považovať za absolútne neplatnú. Ide o jednostrannú a neprijateľnú podmienku, ktorá bráni povinnému obrátiť sa v prípade sporu na štátny súd. Teda znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie štátnym súdom. Tak mu znemožňuje vlastne domôcť sa svojho práva a stavia ho do pozície nerovnocenného účastníka právneho vzťahu. Okrem toho rozhodcovský súd si vybral sám dodávateľ, teda oprávnený. Nie je to zhodný prejav oboch strán zmluvy. Povinný sa na tomto výbere nepodieľal. Následne ak sa dodávateľ rozhodne žalovať spotrebiteľa na základe tejto rozhodcovskej doložky na rozhodcovskom súde, spotrebiteľ je nútený touto doložkou a jednostranným výberom dodávateľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Musí tak podľa nej urobiť, lebo už vopred, pred vznikom akéhokoľvek sporu zo zmluvy sa musel vzdať prijatím podmienok zmluvy, svojho práva brániť sa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Navyše je nutné uviesť, že spravidla je to veriteľ, ktorý sa ocitá v pozícii toho, ktorý návrh podáva, lebo väčšinou dlžníci sú tými osobami, ktoré zmluvy z pohľadu splácania úveru nedodržiavajú. Ide teda o značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu. Navyše doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Preto akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe neprijateľnej podmienky - rozhodcovskej doložky, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením neakceptovateľným. V tejto súvislosti je nutné poukázať aj na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodrigues Nogueira, ktorá sa týkala výkladu smernice 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v tom zmysle, že súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí i bez návrhu uplatniť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve. Zo záveru tohto rozsudku vyplýva povinnosť exekučného súdu prihliadnuť aj z úradnej moci na neprijateľné podmienky upravené v rozhodcovskej doložke. Neplatnosť rozhodcovskej zmluvy tak znamená, že rozhodcovský rozsudok

v prerokovanej veci bol vydaný orgánom, ktorý na to nemal oprávnenie (právomoc). To podľa dnes už ustálenej judikatúry znamená, že takýto rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom (porov. judikát R 46/2012), ide o nulitný právny akt na základe ktorého nemožno vykonať exekúciu.

3. Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie podal oprávnený včas sťažnosť a žiadal, aby Okresný súd Banská Bystrica napadnuté uznesenie zrušil. Sťažnosť odôvodnil tým, že napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Oprávnený posudzovanie povinného ako spotrebiteľa výslovne odmieta. Oprávnený poukazuje na skutočnosť, že dňa 06.08.2010 uzavrel s povinným zmluvu o úvere č.900600305, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na účel podnikania. Povinný v zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel (ďalej len „zmluva o úvere“). Povinný zmluvu o úvere uzatvoril ako dlžník pod obchodným menom P. O. ako fyzickou osobou - podnikateľom označeného identifikačným číslom XXXXXXXX pričom pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky boli poskytnuté na účel podnikania. Na základe vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Je nepochybné, že rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi oprávneným a povinným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od povinného, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. V zmysle rozhodcovskej zmluvy článku II - predmet zmluvy v bode 1 sa uvádza: zmluvné strany sa dohodli riešiť všetky spory vzniknuté z predmetných zmlúv úvere buď pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. (ďalej len „rozhodcovský súd“) alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde. Z toho jasne vyplýva, že nie je daná výlučnosť rozhodcovského súdu, a povinný sa má možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť na všeobecný súd. Rovnaké postavenie účastníkov konania sa musí prejavovať v procesnom postupe súdu od podania žaloby až po vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorý obom stranám umožní predkladať návrhy na vykonanie dôkazov, podanie vzájomnej žaloby, návrhy na doplnenie žaloby a najmä právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom druhej strany. Ak ide o rozhodovanie na Stálom rozhodcovskom súde pri ustanovení rozhodcov sa vychádza z rokovacieho poriadku súdu, pokiaľ sa strany nedohodli na osobe rozhodcu. Problémy pri ustanovení rozhodcov vznikajú, ak strany uzavreli len rozhodcovskú doložku, v ktorej riešili okruh majetkových sporov, ktoré sa budú podľa vzájomnej dohody rozhodovať v rozhodcovskom konaní a o otázke ustanovenia rozhodcov neuzavreli žiadnu dohodu. V rozhodcovskej zmluve by sa preto mali dohodnúť na spôsobe ustanovenia rozhodcov, za podmienky ak sa nevedia dohodnúť na konkrétnej osobe rozhodcu. Tomu chcel veriteľ predísť, a preto navrhol rozhodcu, s ktorým mohol a nemusel dlžník súhlasiť. V prípade, že obe strany rozhodcovskú doložku v znení o výbere rozhodcu podpísali, svojím podpisom vyslovili súhlas s prerokovaním sporu pred rozhodcom ustanoveným už v rozhodcovskej doložke/zmluve. Sporová strana mohla už pri podpise rozhodcovskej doložky alebo zmluvy vysloviť nesúhlas s osobou uvedeného rozhodcu a mala možnosť navrhnúť na rozhodovanie iného rozhodcu. Ak bola rozhodcovská doložka alebo zmluva jasne a určite formulovaná aj s uvedením mena rozhodcu a podpísaná zástupcami oboch strán, každá z nich mala možnosť vzniesť námietky voči uvedenej osobe rozhodcu. V takomto prípade sa domnievame, že nedošlo k porušeniu zásady rovnosti v rozhodcovskom konaní pri menovaní osoby rozhodcu, lebo druhá strana sa rozhodla slobodne o podpísaní doložky a mala možnosť vyjadriť nesúhlas s jej menovaním. Ak by mal predseda len odporca, v tomto konaní povinný pochybnosti o stanovenou rozhodcovi a domnieval sa, že ide o sudcu, ktorý rozhoduje zaujato a nespravodlivo, mohol podať námietku predpojatosti. V takomto prípade môže každá strana použiť postup podľa § 9 ZoRK a vzniesť námietku predpojatosti voči rozhodcovi, o ktorých sa dozvedela buď z oznámenia rozhodcu o vzťahu k veci alebo k stranám, alebo z iných dôvodov, o ktorých sa dozvedeli po ustanovení rozhodcu. Mal možnosť tak urobiť v žalobnej odpovedi, nakoľko v každom a jednom prípade je zasielaná výzva na žalobnú odpoveď. Otázkou rozhodcovskej zmluvy bola aj dohoda o spôsobe rozhodcovského konania, či sa uskutoční formou ústneho pojednávania, alebo bude mať formu písomného konania. Zmluvné strany si síce dohodli písomné konanie, čo však nevyklúčovalo aby sa konanie uskutočnilo ústnou formou, ak o to jedna zo strán požiada. V tomto prípade takáto žiadosť, ani námietky voči forme konania podaná nebola. Napriek tomu, rozhodca je však povinný vykonať navrhnuté dôkazy aj v prípade písomného konania a riadne odôvodniť, prečo niektorý z navrhnutých dôkazov nepovažuje za potrebné uskutočniť. Oprávnený odmieta akékoľvek argumenty povinného, ktoré majú evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. V prípade predmetnej zmluvy sa teda jedná o individuálne dojednanú podmienku,

v prípade ktorej nemôže ísť o podmienku neprijateľnú v zmysle naznačovanom povinným. Navyše z dôvodu existencie samostatného dokumentu má dlžník/klient (v tomto prípade povinný) na výber, či sa rozhodcovského konania zúčastní, alebo nie. Je navyše logické, že pokiaľ by zo strany spotrebiteľa došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t. j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská zmluva. Podľa ustanovenia § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Podľa § 106 ods. 3 OSP ak sa rozhodcovské konanie začalo skôr, než došlo k súdnemu konaniu, preruší súd konanie o neexistencii, neplatnosti alebo zániku zmluvy až do doby, než sa v rozhodcovskom konaní rozhodne o právomoci alebo vo veci samej. Takýmto záverom nie je navyše vôbec dotknuté právne postavenie spotrebiteľa. Ten má predsa možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Oprávnený je presvedčený, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov (v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy) a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

8. Podľa § 250 ods. 2 CSP, ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení, v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

9. V dôsledku podanej sťažnosti zo strany oprávneného súd prvej inštancie vec prejednal v medziach daných ustanoveniami §§ 239 a nasl. CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného je dôvodná, a preto napadnuté uznesenie zrušil.

10. Po preskúmaní obsahu exekučného spisu a napadnutého uznesenia sťažnostný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka je nepreskúmateľné. Vyšší súdny úradník svoje rozhodnutie založil na skutočnosti, že zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinným bol vzťahom spotrebiteľským. Z napadnutého uznesenia však nevyplývajú žiadne právne úvahy ohľadom skutočnosti, že povinný bol zmluve o úvere označený aj ako fyzická osoba - podnikateľ, keď súčasne bol označený obchodným menom, miestom podnikania, IČO-m a číslom živnostenského oprávnenia a zároveň, z obsahu zmluvy vyplýva, že úver bol povinnému poskytnutý na účely „podnikania“. Sťažnostný súd navyše lustráciou v živnostenskom registri zistil, že povinný mal v čase uzatvárania zmluvného vzťahu oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na uvedené tak sťažnostný súd musí konštatovať nepreskúmateľnosť rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, keď sa nezaoberal

so všetkými vo veci relevantnými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie o návrhu na vykonanie exekúcie.

11. Zároveň, na podklade dosiaľ vykonaného dokazovania sťažnostný súd musí konštatovať aj nesprávne právne posúdenie veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových (procesných) zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových (procesných) záverov vyvodil nesprávne právne závery. V danom prípade vyšší súdny úradník vec na základe skutkového stavu, ktorý vyplýva z obsahu spisu nesprávne právne posúdil. Vychádzajúc z obsahu predložených listinných dôkazov totiž sťažnostný súd musí konštatovať záver, že Zmluvu o úvere zo dňa 06.08.2010 nemožno tohto času považovať za zmluvu spotrebiteľskú z dôvodu, že zmluvný vzťah bol uzatvorený medzi podnikateľmi, a teda v tomto čase možno mať za to, že sa riadil ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v platnom znení. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je možné uzavrieť, že zmluvný vzťah, ako aj náväzný rozhodcovský konanie nemá spotrebiteľský charakter, ale obchodno-právny. V dôsledku uvedeného tak v danom prípade nie je možné aplikovať právne normy vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa. O spotrebiteľský vzťah sa totižto jedná, ak je zmluva uzatvorená medzi dodávateľom so spotrebiteľom, pričom spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Rovnako je nutné uviesť, že po uzatvorení zmluvy nemôžu subjekty meniť jednostranne charakter zmluvného vzťahu a v prípade, že peňažné prostriedky boli zo strany povinného použité na iný účel ako boli poskytnuté, táto skutočnosť tiež nezakladá dôvod na zmenu právneho vzťahu z obchodno-právneho na spotrebiteľský. Taktiež skutočnosť, že povinný nebol považovaný za spotrebiteľa vyplýva aj priamo z rozhodcovského rozsudku.

12. Práve v nadväznosti na nespotebiteľský charakter rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom, ktorý je exekučným titulom, sťažnostný súd dopíňa, že je dlhodobo judikované, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu (rozhodcu) na vydanie rozhodcovského rozsudku v nespotebiteľskej veci, čo potvrdzujú najmä posledné rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach, napr. sp. zn. II. ÚS 300/2018, sp. zn. II. ÚS 395/2019, sp. zn. IV. ÚS 22/2020, sp. zn. I. ÚS 265/2020, sp. zn. IV. ÚS 282/2020, sp. zn. II. ÚS 298/2020, nález ÚS SR IV. ÚS 139/2021 - 81 z 13. júla 2021, či nález ÚS SR II. ÚS 43/2022 z 24. mája 2022.

13. V nadväznosti na vyššie uvedené tak súdu prvej inštancie neostávalo iné než sťažnosťou napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka podľa § 250 ods. 2 CSP zrušiť a vec mu vrátiť v celom rozsahu na ďalšie konanie. Úlohou vyššieho súdneho úradníka v ďalšom priebehu konania tak bude opätovne preskúmať návrh na vykonanie exekúcie a jeho prílohy za účelom zistenia zákonných predpokladov na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (§